Lieta Nr.1A73008919
ECLI:LV:ZRT:2019:0111.1A73008919.2.L

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā
Jelgavā, 2019.gada 11.aprīlī

Zemgales rajona tiesas tiesnese L.Gulbe rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu SIA "/Nosaukums A/" sūdzībā par Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas 2018.gada 22.oktobra lēmumu Nr.1-14/1095 un

k o n s t a t ē j a:

[1.] 2018.gada 6.jūnijā Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas (turpmāk – Iestāde) inspektors V.Zdaseņs sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr./protokola numurs/ (turpmāk – Protokols) par to, ka 2017.gada 29.septembrī plkst.15:01:09 Jūrmalā, "Priedaines satiksmes mezglā" transportlīdzekļa SUBARU FORESTER, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, (turpmāk – Transportlīdzeklis) vadītājs iebrauca īpašā režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, neiegādājoties caurlaidi.

Protokolā norādīts, ka ir pārkāptas Jūrmalas pilsētas domes 2017.gada 12.janvāra saistošo noteikumu Nr.1 "Par transportlīdzekļu iebraukšanu īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā" (turpmāk – Noteikumi) 5.punkta prasības, ar ko izdarīts administratīvais pārkāpums, par kuru atbildība paredzēta šo Noteikumu 49.punktā. SIA "/Nosaukums A/" (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) piemērots naudas sods 50 *euro* apmērā. Protokols sastādīts bez Sūdzības iesniedzēja pārstāvja klātbūtnes *(lietas lapa 39)*.

[2.] Par Protokolu Sūdzības iesniedzējs iesniedza sūdzību (turpmāk - Sākotnējā sūdzība), kurā lūgts atcelt Protokolu *(lietas lapas 42-44)*.

Sākotnējā sūdzībā norādīts, ka:

[2.1.] Piemērotajam sodam pilnībā nepiekrīt, jo rupji pārkāptas tiesiskās noteiktības un stabilitātes princips, kā arī patvaļas aizlieguma princips. Proti, no Noteikumu 49.punkta un piemērotā soda nav saprotams, kāpēc sods ir piemērots tieši Sūdzības iesniedzējam.

[2.2.] Sūdzības iesniedzējam nav saprotams, kādā statusā ir saukts pie atbildības, tādēļ saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 239.panta 1.punktu lieta ir jāizbeidz.

[2.3.] Sodi ir piemēroti uz nepieļaujamu pierādījumu pamata. Sodi ir piemēroti, pamatojoties uz fotofiksācijām, par to, ka Protokolā norādītais Transportlīdzeklis noteiktā datumā un laikā ir atradies konkrētā vietā un iebraucis Jūrmalā īpašā režīma zonā. Tādējādi pārkāpums ir konstatēts ar tehniskiem līdzekļiem, neapturot Transportlīdzekli.

[2.4.] Saskaņā ar 2007.gada 9.janvāra Ministru kabineta noteikumu Nr.40 "Noteikumi par valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu sarakstu" (turpmāk – Noteikumi Nr.40) pielikuma 1.6.punktā noteikts, ka reizi gadā jāverificē "tehniskie līdzekļi (fotoiekārtas un videoiekārtas), kas paredzēti pārkāpumu fiksēšanai, neapturot transportlīdzekli".

[2.5.] Lietā nav neviena pierādījuma, ka konkrētajiem tehniskajiem līdzekļiem vispār būtu veikta kaut pirmreizējā verifikācija, jo tāda vienkārši nav veikta. Šis ir būtisks trūkums pierādījumu kopumā, jo fotofiksācijas ir vienīgais pierādījumus, ka Transportlīdzeklis ir iebraucis Jūrmalā Protokolā norādītajā datumā un laikā.

[2.6.] Inkriminējošie pierādījumi – fotofiksācijas – ir iegūtas pretēji Latvijas APK 243.panta pirmajai un piektajai daļai. Tas nozīmē, ka šie pierādījumi nav pieļaujami, kā dēļ iztrūkst izšķiroši pierādījumi, lai piemērotu sodu.

[2.7.] Arī Senāts verifikācijas jautājumiem pievērš būtisku nozīmi, ar Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 31.augusta spriedumu SKA-355/2007 atcelts apgabaltiesas spriedums, jo tā nebija izvērtējusi alkometra rezultātu pieļaujamību 8.3.punkta 2.rindkopā un 8.4.punktā norādot, ka "..Mērījumu pareizība ir būtiska gan iespējamam pārkāpējam (ar to tiek pierādīta viņa vaina pārkāpumā), gan sabiedrībai, kura ir ieinteresēta, lai ceļu satiksmes kontrolē tiktu pareizi noskaidroti fakti, tai skaitā, braukšanas ātrums, alkohola reibuma pakāpe, lai arī citi ceļu satiksmes dalībnieki tiktu pasargāti no pārkāpumiem. [..] Tikai tad, ja mērījums ir veikts atbilstoši šīm prasībām, tā rādījumus var uzskatīt par pietiekami ticamiem konkrēta fakta konstatēšanā. Tiesai šajā ziņā nav jāizdara apsvērumi likumdevēja vietā un jāizdara secinājumi par ticamību. Līdz ar to, ja konkrētais alkometra verifikācijai noteiktais termiņš ir ticis pārsniegts un alkometrs atzīstams par neverificētu, tad tā mērījuma ticamības jautājums neietilpst tiesas vērtējumā, bet būtu jāizdara secinājums, ka mērījumu fiksējošs pierādījums nav pieļaujams."

Sākotnējā sūdzība pamatota ar Latvijas APK 239.panta 1.punktu un 279.pantu.

[3.] Ar Iestādes 2018.gada 22.oktobra lēmumu Nr.1-14/1095 (turpmāk – Lēmums) Sākotnējā sūdzība noraidīta, bet Protokols atstāts negrozīts.

Lēmumā norādīts:

[3.1.] Pamatojoties uz Iestādes 2017.gada 21.marta rīkojumu Nr.1-6/13 "Par pašvaldības policijas darbinieku pilnvarošanu", pašvaldības policijas inspektori ir pilnvaroti izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un uzlikt sodu par Noteikumu 5.punkta prasību pārkāpumu.

Lietā Iestāde konstatēja Noteikumu 5.punkta pārkāpumu, līdz ar ko Iestādei radās pamats Noteikumu 49.punktā noteikto seku piemērošanai.

Atbildot uz Sūdzības iesniedzēja argumentiem, kas norādīti [2.1.] un [2.2.] punktā, Iestāde norāda, ka patvaļas aizlieguma princips pieprasa, lai valsts rīcībai būtu saprātīgs attaisnojums un lai ikviens varētu pārliecināties par šī attaisnojuma esamību. Iestāde norāda, ka rīkojas saskaņā ar Latvijas APK normām un piemēro Noteikumus, un vadās no Latvijas Republikas likumdošanas normām to kopsakarā, atbilstoši izskatāmajai administratīvā pārkāpuma lietai.

Ņemot vērā Noteikumu 49.punktā ietverto iestādes rīcības brīvību attiecībā uz soda adresātu, Iestāde bija tiesīga piemērot sodu transportlīdzekļa turētājam. Administratīvās pārkāpuma lietas materiāli nesatur pierādījumus, kas apliecina, ka pārkāpuma izdarīšanas brīdī Transportlīdzekli vadīja cita persona. Sūdzības iesniedzējam uzlikts sods pamatojoties uz noteikumiem, kas ir saistoši jebkurai personai, iebraucot ar Transportlīdzekli Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, kā arī pamatojoties uz Latvijas APK, kas nosaka kārtību kādā personai uzliek sodu, līdz ar to Sūdzības iesniedzējs

nepamatoti iebilst, ka no piemērotā soda nav saprotams, kāpēc sods ir piemērots SIA "/Nosaukums A/". Papildus Iestāde norāda, ka Sūdzības iesniedzējs nav ieradies Iestādē izsaukumā norādītajā laikā un neizteica lūgumu atlikt lietas izskatīšanu tādejādi pārkāpjot Latvijas APK 260.panta pirmās daļas 2) punktu – nekavēt un netraucēt administratīvā pārkāpuma lietas norisi.

Papildus Iestāde norāda, ka Sūdzības iesniedzējs kā labvēlīga administratīvā akta pieņemšanā ieinteresētā persona, ja sūdzībā norāda, ka nepiekrīt, ka ir pie administratīvās atbildības saucamā persona, tad Sūdzības iesniedzējam bija jāiesniedz Iestādē pierādījumi, kas apliecina, ka administratīvo pārkāpumu izdarīšanas dienās pie stūres bija cita persona. Šādi pierādījumi no Sūdzības iesniedzēja puses nav iesniegti, un līdz ar to Iestādei nav pamata uzskatīt, ka Sūdzības iesniedzējs ir ievērojis Noteikumu 5.punkta prasības, un no tā izdarīt tālākos secinājumus par administratīvo pārkāpumu protokolu sastādīšanas tiesiskumu.

Atbildot uz Sūdzības iesniedzēja argumentiem, kas norādīti punktos [2.3.] – [2.7.], Iestāde norāda, ka iebraucot Jūrmalā caur Priedaines satiksmes mezglu, ir uzstādītas videotehniskās kontroles ierīces, kas fiksē transportlīdzekļu iebraukšanu Jūrmalā. Sistēma apstrādā un uzkrāj fiksēto transportlīdzekļu datus un atlasa tos transportlīdzekļus, kuri iebraukuši Jūrmalā, nesaņemot caurlaidi, un kas turpmāk nepieciešami transportlīdzekļu iebraukšanas īpaša režīma zonā Jūrmalā ievērošanas kontrolei un Noteikumu pārkāpšanas gadījumā administratīvā soda piemērošanai.

GPS dati nosaka precīzu fotokameru izvietojumu (atrašanās vietu). Saņemot no Sistēmas fotofiksācijas, kas norāda uz Noteikumu pārkāpšanu, Iestāde veic to izdruku. Fotofiksācijās skaidri attēlots transportlīdzeklis un tā valsts reģistrācijas numurs, kā arī tās satur ziņas par iebraukšanas Jūrmalā datumu un laiku, un to, kāda fotokamera fiksējusi transportlīdzekli, atspoguļojot to ar GPS koordinātēm.

Likuma "Par mērījumu vienotību" 1.panta pirmās daļas 7.punkts noteic, ka mērīšanas līdzeklis ir ierīce, kura paredzēta mērījumu veikšanai patstāvīgi vai kopā ar papildu ierīcēm. Savukārt šī panta 16.punkts noteic, ka verificēšana ir darbību kopums, lai konstatētu un apstiprinātu, ka valsts metroloģiskajai kontrolei pakļautie mērīšanas līdzekļi atbilst noteiktajām prasībām.

Valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu sarakstu un to verificēšanas periodiskumu noteic Noteikumi Nr.40. Saskaņā ar Noteikumu Nr.40 pielikuma 1.6.apakšpunktu valsts metroloģiskajai kontrolei ir pakļauti tehniskie līdzekļi (fotoiekārtas un videoiekārtas), kas paredzēti pārkāpumu fiksēšanai, neapturot transportlīdzekli. Tātad, kaut arī tiesību normā ietverts jēdziens „foto iekārtas", vispārzināms ir fakts, ka fotoaparāts nav mērierīce un pats par sevi nevar būt verifikācijas objekts. Proti, šajā gadījumā tiek verificēta ātruma kontroles iekārta, kas fiksē attiecīgo pārkāpumu izdarījušo objektu (transportlīdzekli) (*skat. Administratīvā rajona tiesas 2013.gada 19.aprīļa spriedumu Lietā Nr.A420378812, kurš stājies likumīgā spēkā 2013. gada 16.maijā*).

Fotokameras, ar ko tiek fiksēti Jūrmalā iebraukušie transportlīdzekļi, mērījumus neveic, tādēļ to verificēšanai nav pamata.

Iestāde uzskata par nepamatotu Sūdzības iesniedzēja sūdzībā norādīto šīs administratīvās pārkāpuma lietas salīdzinājumu ar Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 31.augusta spriedumu SKA-355/2007 par alkometra rezultātu pieļaujamību, tā kā fotoiekārtas (fotoaparāti), ar kuriem tiek fiksēti administratīvie pārkāpumi nav mērierīces un pašas par sevi nevar būt verifikācijas objekti, līdz ar ko šīs lietas nav līdzīgas.

Administratīvā pārkāpuma lietā netiek mērīts kāds lielums kā Sūdzības iesniedzēja sūdzībā minētais braukšanas ātrums vai alkohola reibuma pakāpe, bet izmantotas ziņas, ko fiksējušas pašvaldības policijas amatpersonas ar sasitošajos noteikumos paredzēto transportlīdzekļu kontroles informācijas sistēmu.

Savukārt, precīzu fotokameru izvietojumu (atrašanās vietu) nosaka GPS dati. Visās foto fiksācijās skaidri attēlots transportlīdzeklis un tā valsts reģistrācijas numurs, kā arī tās satur ziņas par iebraukšanas Jūrmalā datumu un laiku un to, kāda fotokamera fiksējusi transportlīdzekli, atspoguļojot to ar GPS koordinātēm, līdz ar ko šī informācija ir pietiekoša, lai kalpotu kā pierādījums tam, ka Sūdzības iesniedzējam piederošais transportlīdzeklis konkrētā dienā, laikā un vietā izdarīja pārkāpumu, pārkāpjot Noteikumu 5.punktā norādīto.

Iestāde norāda, ka Sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi pierādījumus tam, ka fotofiksācijas fiksētās ziņas ir atzīstamas par nepieļaujamiem pierādījumiem, tādēļ, ka konkrētiem tehniskajiem līdzekļiem nav veikta verifikācija, jo tādu neparedz normatīvie akti.

Iestāde norāda, ka Sūdzības iesniedzējs, neierodoties uz Iestādes izsaukumu, un, neizsakot lūgumu atlikt lietas izskatīšanu, neizmantoja savas Latvijas APK 260.pantā norādītās tiesības personiski, tā ar aizstāvja palīdzību (juridiskajai personai — ar pārstāvja starpniecību) iepazīties ar visiem lietas materiāliem, izdarīt no tiem izrakstus, norakstus un izgatavot kopijas, piedalīties lietas izskatīšanā, sniegt paskaidrojumus, izteikt lūgumus, kā arī pārsūdzēt lietā pieņemto lēmumu, kā arī neievēroja Latvijas APK 260.pantā noteikto pienākumu – noteiktā laikā ierasties procesa veikšanai pilnvarotas amatpersonas norādītajā vietā.

Noteikumu 48.punktā noteikts, ka Iestādes amatpersonas kontrolē šo noteikumu prasību izpildi, sastāda administratīvā pārkāpuma protokolus un uzliek administratīvos sodus par šo noteikumu pārkāpšanu.

Administratīvais sods ietver sevī leģitīmus mērķus tā piemērošanā, proti, mērķi, kas tieši vērsts uz pārkāpēju – ieaudzināt apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību, kā arī mērķi aizsargāt valsts un sabiedrības intereses, personiskās tiesības un brīvības, kā arī nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus (Latvijas APK 1.pants).

Nosakot sodu Sūdzības iesniedzējam, tika ņemts vērā atbilstoši Latvijas APK 32.pantam izdarītā pārkāpuma raksturs un tika pieņemts lēmums Sūdzības iesniedzēju atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpumā, iebraucot īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, neiegādājoties caurlaidi. Pārkāptas Noteikumu 5.punkta prasības "Laika periodā no kalendārā gada 1.aprīļa līdz 30.septembrim transportlīdzekļiem atļauts iebraukt īpaša režīma zonā Jūrmalā pēc caurlaides saņemšanas, izņemot šo noteikumu 20.punktā noteiktos gadījumus", ar ko izdarīts administratīvais pārkāpums.

Noteikumu 20.punkts nosaka, ka nodevu nemaksā un bez caurlaides īpaša režīma zonā Jūrmalā var iebraukt transportlīdzekļi, kas pielāgoti vadītajam invalīdam, operatīvie transportlīdzekļi, avārijas un specializēto dienestu transportlīdzekļi, ārvalstu diplomātiskā korpusa transportlīdzekļi, valsts policijas, Valsts robežsardzes, Nacionālo bruņoto spēku Nodrošinājuma pavēlniecības, Saeimas, Ministru kabineta, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja un prokuratūras īpašumā vai turējumā esošie transportlīdzekļi, Jūrmalas pilsētas pašvaldības iestāžu īpašumā vai turējumā esošie transportlīdzekļi.

Izvērtējot augstāk minēto informāciju, Iestāde secina, ka Sūdzības iesniedzēja transportlīdzeklis neatbilst nevienam no Noteikumu 20.punkta kritērijiem, tātad administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts pamatoti.

Iestāde, ņemot vērā iepriekš norādīto, norāda, ka Sūdzības iesniedzējs ir pārkāpuma subjekts, kā to nosaka arī Noteikumu 49.punkts.

Iebraucot Jūrmalā, ir izvietotas informatīvas ceļa zīmes par iebraukšanas maksu.

Par Noteikumu pārkāpumu ir paredzēts viens, konstants soda veids – naudas sods – piecdesmit *euro*.

Noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu Noteikumu ievērošanu un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par Noteikumu pārkāpšanu. Pretējā gadījumā, ja iestādei būtu iespējams Noteikumu pārkāpuma gadījumā izvēlēties soda apmēru, tad iestādei nebūtu iespējams izvairīties no vienlīdzības principa pārkāpšanas. Savukārt, pastāvot tiesiskajam regulējumam, kas uzliek par pienākumu sodīt personas, kas ir pārkāpušas Noteikumus, normatīvā akta izdevējs ir noteicis vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Likuma (normatīvo aktu) ievērošanas princips ietver prasības ievērot normatīvajos aktos noteikto kārtību.

Lai normatīvajos aktos noteiktajam regulējumam pakļauta darbība (iebraukšana pilsētas administratīvās teritorijas īpašā zonā, kuras regulējumu noteic pašvaldības izdoti saistošie noteikumi) atbilstu likuma (normatīvo aktu) ievērošanas principam un būtu tiesiska, ir jāievēro šo noteikumu prasības un to priekšraksti, kas konkrētajā gadījumā attiecas uz caurlaides saņemšanu.

Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumu Nr.480 "Noteikumi par kārtību, kādā pašvaldības var uzlikt pašvaldības nodevas" (turpmāk – Noteikumi Nr.480) 11.punkts noteic, ka nodevas par transportlīdzekļu iebraukšanu īpaša režīma zonās, kuras ir noteiktas attiecīgās pašvaldības teritorijas plānojumā, ceļu satiksmes drošības uzlabošanai, sabiedrības veselības, sabiedriskās kārtības un drošības nodrošināšanai, kā arī dabas, īpaši aizsargājamo kultūrvēsturisko teritoriju un kultūras pieminekļu aizsardzībai, pašvaldība ir tiesīga uzlikt personām, kuras transportlīdzeklī iebrauc attiecīgajā īpaša režīma zonā.

No Noteikumu Nr.480 11.punktā noteiktā nepārprotami izriet, ka nodevu par transportlīdzekļu iebraukšanu īpaša režīma zonā pašvaldība ir tiesīga uzlikt arī transportlīdzekļa turētājam, t.i. personai, kuras transportlīdzekļi iebrauc attiecīgajā īpaša režīma zonā, konkrētajā gadījumā Sūdzības iesniedzējam.

Atbilstoši Latvijas APK 7.panta pirmajai un otrajai daļai nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā, un lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

Saskaņā ar Latvijas APK 9.panta pirmo daļu, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības) darbība vai bezdarbība.

Lietā nav konstatēti īpaši (izņēmuma) apstākļi, kas būtu lieguši Sūdzības iesniedzējam izpildīt normatīvo aktu prasības. Nav konstatējams Latvijas APK 21.pantā noteiktais pamats Sūdzības iesniedzēja atbrīvošanai no administratīvās atbildības.

Protokoli ir noformēti atbilstoši normatīvo aktu prasībām, tajos iekļauta visa nepieciešamā informācija.

Latvijas APK 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas materiāliem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. Tikai pastāvot saprātīgām šaubām, kuras nevar novērst, tās jāvērtē par labu pārkāpējam - Sūdzības iesniedzējam.

Iestāde nekonstatē tādas saprātīgas šaubas, kuras būtu vērtējamas par labu Sūdzības iesniedzējam.

Ņemot vērā augstāk norādīto, Iestāde atzīst, ka Sūdzības iesniedzēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta pilnīgi ar foto fiksācijas izdrukām, Ceļu satiksmes drošības direkcijas Informatīvās sistēmas izdruku, Protokolu, Lursoft izdruku. Sūdzības iesniedzējs pamatoti un likumīgi saukts pie administratīvās atbildības.

Lēmums pamatots ar Latvijas APK 1.pantu, 243., 243.[1], 244.pantiem, 286.panta otro daļu un 287.panta pirmās daļas 1.punktu.

[4.] 2019.gada 4.janvārī Zemgales rajona tiesā Tukumā un 2019.gada 7.janvārī Zemgales rajona tiesā Jelgavā saņemta Sūdzības iesniedzējas sūdzība (turpmāk – Sūdzība), kurā lūgts atcelt Lēmumu un izbeigt lietu pret Sūdzības iesniedzēju.

Sūdzībā norādīts:

[4.1.] Iestādes galējam lēmumam Sūdzības iesniedzējs nepiekrīt pilnībā, jo Iestāde ir rupji pārkāpusi Latvijas APK 237.pantu par lietas vispusīgu, pilnīgu un objektīvu izskatīšanu. Proti, Iestāde nav atspēkojusi sūdzībā norādītos argumentus un Lēmumu balsta uz nepareiziem apgalvojumiem un nepieļaujamiem pierādījumiem.

[4.2.] Sods ir piemērots uz nepieļaujamu pierādījumu pamata, sods ir piemērots, pamatojoties uz fotofiksācijām, par to, ka Protokolā norādītais transportlīdzeklis noteiktā datumā un laikā ir atradies konkrētā vietā un iebraucis Jūrmalas īpašā režīma zonā. Tādējādi pārkāpums ir konstatēts ar tehniskiem līdzekļiem, neapturot transportlīdzekli. Tāpēc tai skaitā izšķiroši svarīgi ir būt pārliecībai par ticamu pārkāpuma fiksēšanas laiku, piemēram, vai vispār pārkāpums ir noticis norādītajā laikā, nevis ārpus caurlaižu sistēmas perioda.

Saskaņā ar Noteikumu Nr.40 1.punktu un pielikuma 1.6.punktā noteikto tehniskie līdzekļi (fotoiekārtas un videoiekārtas), kas paredzēti pārkāpumu fiksēšanai, neapturot transportlīdzekli jāverificē reizi gadā. Šīs tiesību normas ir attiecināmas, jo fotoiekārtas jāverificē. Iestādes izmantotie tehniskie līdzekļi ģenerē fotofiksācijas, kuras sastāv no fotoattēla un laika joslas par pārkāpuma izdarīšanas datumu un laiku. Šī laika josla ir mainīgi dati, jo notiek laika mērīšana, kādā datumā un cikos izdarīts pārkāpums, kuri ir vienīgie pierādījumi par iespējamā pārkāpuma datumu un laiku.

Par minēto nav strīda, jo arī Iestāde norāda, ka fotofiksācijas satur ziņas par iebraukšanas Jūrmalā datumu un laiku. Tomēr Iestāde uzreiz nonāk pretrunā ar sevi, jo Lēmuma 5.lpp. 4.rindkopā norāda, ka nekāds lielums netiek mērīts. Bet ir nostiprināts, ka Iestādes izmantoto tehnisko līdzekļu ģenerētās fotofiksācijas satur datus par laiku. Tas ir acīmredzams pierādījums, ka šie tehniskie līdzekļi satur arī nozīmīgu mērīšanas elementu – pārkāpuma izdarīšanas noteikšanas laiku.

Saskaņā ar interneta vārdnīcu tezaurs.lv (*http://www.tezaurs.lv/#/sv/laiks/)* laiks ir "viens no galvenajiem fizikas jēdzieniem (lielumiem), ar kuru apraksta notikumu (procesu) ilgstību un secību", pareizs laiks ir "laiks, ko nosaka pēc astronomiskiem novērojumiem un fiksē ar astronomiskiem vai atomu pulksteņiem", civilā laika skaitīšana ir "stundu skaitīšana diennaktī no 0 līdz 24. " Tātad laiks ir mainīga, saskaitāma un mērāma parādība, ko raksturo dažāda lieluma mērvienības – sekunde, minūte, stunda, diennakts, nedēļa, mēnesis, gads. Tātad ir acīmredzams, ka Iestādes izmantotie tehniskie līdzekļi veic arī mērīšanu un pilnīgi nepamatota un neloģiska ir Iestādes nostāja, ka nekāda mērīšanas funkcija netiek veikta. Šie dati ir izšķirīgi svarīgi, lai izlemtu jautājumu, vai vispār attiecīgajā datumā un laikā ir bijis notikums.

Šīs tiesību normas neparedz jebkādas atrunas par to, kuriem tehniskiem līdzekļiem ir nepieciešama un kuriem nav nepieciešama verificēšana. Tātad likumdevējs ir jau veicis lietderības apsvērumus, imperatīvi nosakot, ka visiem tehniskiem līdzekļiem, kas paredzēti pārkāpumu fiksēšanai, neapturot transportlīdzekli, lai arī kādi būtu to vai to sistēmas darbības principi, bez izņēmumiem ik gadu ir jāveic verificēšana. Pārvērtēt verificēšanas nepieciešamību, lietderīgumu, attiecināmību v.tml. nav Iestādes vai tiesas kompetencē.

Turpretī Iestādes izmantotajiem tehniskajiem līdzekļiem, kas ģenerē fotofiksācijas, verifikācija nekad nav veikta. Šis ir būtisks trūkums pierādījumu kopumā, jo neviens nav pārliecinājies par fotofiksācijās norādīto laika datu precizitāti, kas ir vienīgais pierādījums pārkāpuma sastāva objektīvajai pusei – ka lēmumā norādītais transportlīdzeklis tieši konkrētajā datumā un laikā ir iebraucis Jūrmalā, nevis, piemēram, ārpus caurlaižu perioda, par ko sodu vairs nevar piemērot.

Iepriekš minētais nozīmē, ka Sūdzības iesniedzējam inkriminējošie pierādījumi – fotofiksācijas – ir iegūtas pretēji Latvijas APK 243.panta pirmajai un piektajai daļai. Tas nozīmē, ka šie pierādījumi nav pieļaujami, kā dēļ iztrūkst izšķiroši pierādījumi, lai Sūdzības iesniedzējam piemērotu sodu. Arī Senāts verifikācijas jautājumiem pievērsis būtisku nozīmi 2007.gada 31.augusta spriedumā SKA-355/2007.

[4.3.] Rupji pārkāpts *nullum crimen, nullapoena sine lege* princips, jo Noteikumu 49.punktā norādīts: "Par šo noteikumu 5.punkta pārkāpšanu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa īpašniekam, turētājam vai vadītājam piecdesmit *euro*." Tomēr no šīs tiesību normas nav saprotams, kādi ir kritēji, no kuriem vadoties, Iestāde izvēlas sodīt transportlīdzekļa īpašnieku, vai turētāju vai vadītāju.

Sūdzības iesniedzējs kā juridiska persona fiziski nespēj izdarīt attiecīgo pārkāpumu - vadīt transportlīdzekli un iebraukt Jūrmalas īpašā režīma zonš. To var izdarīt tikai fiziska persona. Lai Sūdzības iesniedzēju sodītu par citas personas pārkāpumu, tam jābūt speciāli un detalizēti atrunātam likumā.

Administratīvo pārkāpumu process kā sodošs likums ir pielīdzināts krimināprocesam, kas nozīmē, ka tam piemēro arī krimināltiesiskos principus. Tāpēc tai skaitā ir piemērojams *nullum crimen, nulla poena sine lege* princips, kas ir ietverts Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības

konvencijas 7.panta pirmās daļas 1.teikumā, LR Satversmes 90. un 92.pantā, Krimināllikumā. Šis princips nosaka, ka tikai likums var noteikt, kas ir noziedzīgs nodarījums, un paredzēt par to atbildību un ka sodošu likumu nevar piemērot paplašināti par sliktu apsūdzētajam, piemēram, pēc analoģijas. Ar likumu jāsaprot tiesību normas, kuras ir pieejamas un paredzamas *(Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2008.gada 16.decembra spriedums lietā Nr. Nr.2008-09-0106, secinājumu daļas 4.1.-4.2.punkts)*.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa, Satversmes tiesa un tiesību doktrīna ir atzinusi, ka tiesību normām jābūt pietiekami gan saprotamām, gan paredzamām, t.i., formulētām ar pietiekamu precizitāti, lai indivīds varētu regulēt savu uzvedību. *(Liholaja V., „Par valsts amatpersonas jēdzienu Krimināllikuma 316.panta pirmās daļas izpratnē". Jurista vārds. 20.03.2018. Nr.12 (1018))*.

No *nullum crimen, nulla poena sine lege* principa izriet arī apakšprincips *nullum crimen sine lege certa* (skaidrības princips) un *nullum crimen sine lege stricta* (analoģijas aizlieguma princips). Šie abi principi nozīmē, ka tiesību normai ir jābūt formulētai precīzi un skaidri *(Ķinis U., „Ar krimināllikumu aizsargātas intereses un tiesības informācijās tehnoloģiju jomā". Jurista vārds. 09.10.2012. Nr.41 (740))*.

No Lēmuma nav saprotams tiesiskais pamats, kāpēc tieši Sūdzības iesniedzēju Iestāde izvēlējās par soda adresātu. Respektīvi, Noteikumu 49.punktā nav norādīts, kādiem nosacījumiem jāpastāv jeb kādas ir vadlīnijas, lai Iestāde izvēlētos piemērot sodu kādam no trim speciālajiem subjektiem – transportlīdzekļa īpašniekam, turētājam vai īpašniekam. Indivīdam nav zināms, kādos apstākļos to var sodīt un vēlāk pārliecināties, vai viņš ir pareizi sodīts.

Lēmuma 3.lpp. 2.rindkopā no apakšas Iestāde norāda, ka tai ir dota rīcības brīvība soda adresāta izvēlē. Šis arguments nav ne tikai nostiprināts nevienā likumā, kā kritērijs soda adresāta izvēlē, bet arī pati Iestāde nenorāda nevienu tiesību normu vai tiesību zinātnes atziņu, kur tā ir radusi šādu secinājumu. Tādējādi Iestāde patvaļīgi paplašina Noteikumu regulējumu.

Vispārzināms ir, ka rīcības brīvība izpaužas (1) izvēlē izdot vai neizdot tiesību aktu un (2) izvēlē, kādas tiesības vai pienākumus uzlikt tiesību normas adresātam. Rīcības brīvība neizpaužas tiesību normas adresāta – šajā gadījumā pārkāpuma sastāva subjekta – izvēlē. Pretējā gadījumā tā ir tiesiskā patvaļa.

Ja soda adresāta noteikšanas kritēriji nav nostiprināti likumā, tad tāds likums ir neprecīzs (šaurākā nozīmē nepastāv likums par to, kā tiek izvēlēts soda adresāts) un soda adresāts tiek izvēlēts un sodīts, neesot atbilstošam un precīzi formulētam likumam, kas ir rupjš *nullum crimen, nulla poena sine lege* principa pārkāpums. Satversmes tiesa secinājusi: ja ir aizskartas personai Satversmē noteiktās pamattiesības, šī persona ir tiesīga vērsties tiesā, atsaucoties tieši uz attiecīgo Satversmes normu – skatīt Satversmes tiesas 2001.gada 5.decembra sprieduma lietā Nr. 2001-07-0103 secinājumu daļu *(Satversmes tiesas 2018.gada 15.marta spriedums lietā Nr. 2017-16-01, 17.3.punkta 2.rindkopā (https://likumi.lv/ta/id/297787-par-latvijas-administrativo-parkapumu-kodeksa-213-panta-289-sup20sup-panta-piektas-un-septitas-dalas-atbilstibu-latvijas).* Saskaņā ar Satversmes l.pantu Latvija ir demokrātiska republika. Tas sevī ietver arī patvaļas aizlieguma principu.

Saskaņā ar Latvijas APK 7.panta pirmo daļu: "Nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā." Diemžēl patlaban Iestāde var patvaļīgi pēc sev vien zināmiem subjektīviem kritērijiem izvēlēties, kam uzlikt sodu. Tādējādi pretēji Latvijas APK 7.pantam nemaz nepastāv tāda likumā noteiktā kārtība, kā tiek izvēlēts soda adresāts. Respektīvi, nepastāv pilnvērtīgs, leģitīms un augstākām tiesību normām atbilstošs tiesiskais regulējums Noteikumos paredzētā soda piemērošanai.

Šis nebūs pirmais gadījums praksē, kad likums nav paredzējis atbildību vai tās piemērošanas mehānismu par tiesību normas pārkāpumu. Piemēram, ar Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 14.janvāra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.124034914 abās instancēs attaisnoja personu, kuru policija bija sodījusi, pamatojoties uz Latvijas APK 149.^{25}panta desmito daļu par ārvalstīs reģistrēta transportlīdzekļa vadīšanu, kuram noteiktajā kartībā nav izņemta atļauja piedalīties ceļu satiksmē Latvijas valsts teritorijā. Abas tiesu instances norādīja, ka ir pierādīts, ka šim transportlīdzeklim bija izņemta atļauja piedalīties Latvijā ceļu satiksmē, bet tam nebija deklarēts izmantošanas laiks Latvijā. Tiesas norādīja, ka Latvijas APK 149.^{25}panta desmitajā daļā atbildība ir paredzēta par atļaujas neizņemšanu, nevis izmantošanas laika nedeklarēšanu. Tādējādi atklājās likuma robs, kas nepieļāva personas sodīšanu.

[4.4.] Nepilnīgi administratīvā pārkāpuma protokoli nevar būt tiesisks pamats sodu piemērošanai. Lēmuma 7.lpp. 2.rindkopā Iestāde norāda, ka protokols ir noformēts atbilstoši nepieciešamajām prasībām. Šis ir pilnīgi nepareizs apgalvojums, jo neatbilst Latvijas APK 248.panta prasībām. Saskaņā ar Noteikumu 49.punktu sodu var piemērot transportlīdzekļa īpašniekam, turētājam vai vadītājam. Šīs visas trīs ir juridiski savstarpēji nošķirtas un atšķirīgas personas. Arī faktiski šīs personas šajā lietā ir dažādas.

Latvijas APK 248.panta pirmajā daļā un otrās daļas 3.punktā norādīts, ka pārkāpuma protokolā norāda "pārkāpuma būtību, normatīvo aktu un normu, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu; citas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai" un par pārkāpēju norāda "citas ziņas, kurām var būt nozīme administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā".

Pārkāpuma protokolā, kas reizē ir arī sākotnējais lēmums par soda piemērošanu, nekur nav norādīts, kādā statusā Sūdzības iesniedzējam sods ir piemērots. Tas ir rupjš Latvijas APK 248.panta pārkāpums. Tas nozīmē, ka pārkāpuma sastāva subjekta apraksts nesatur būtiskas ziņas. Sākotnējā lēmumā nav identificēts, kurš no speciālajiem subjektiem – transportlīdzekļa turētājs, īpašnieks vai vadītājs – tiek saukts pie atbildības, kā dēļ nav iespējams pārliecināties par pareizu pārkāpuma sastāva izpildīšanos un vai Sūdzības iesniedzējam pamatoti ir piemērots sods. Saskaņā ar Latvijas APK 239.panta 1.punktu tas ir absolūts pamats lietas izbeigšanai.

Lēmumā Iestāde it kā norāda, ka sods Sūdzības iesniedzējam ir piemērots kā īpašniekam un turētājam (lai gan arī nav saprotams, vai sods ir piemērots īpašniekam tikai šā fakta dēļ vien vai īpašniekam, jo tas tiek prezumēts kā transportlīdzekļa vadītājs). Bet šādus būtiskus papildinājumus apsūdzībā Iestāde vairs nav tiesīga veikt, jo Lēmumu Iestāde drīkstēja pieņemt, vadoties no faktiem, kas norādīti sākotnējā lēmumā/pārkāpuma protokolā. Pretējā gadījumā tiek aizskartas Sūdzības iesniedzēja tiesības uz aizstāvību, jo Sūdzības iesniedzējs savlaicīgi nav informēts par būtiskiem tam inkriminētā pārkāpuma raksturojošiem apstākļiem.

Rīgas apgabaltiesa 2018.gada 12.oktobra spriedumā lietā Nr.129033518 (lietu izbeidza) norāda, ka tiesu praksē atzīts, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnējā apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Lēmums administratīvo pārkāpumu lietā pieņemams pēc tiem faktiem, kas norādīti protokolā *(LR Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta lēmumu Nr. SKA-157/2007)*.

Rīgas apgabaltiesa norāda, ka no Latvijas APK 248.pantā ietvertās likuma jēgas izriet, ka administratīvā pārkāpuma aprakstam jābūt tādam, kas pilnībā ļauj izprast tā būtību, nemeklējot papildu izskaidrojumus lietas materiālos, citiem vārdiem sakot, protokolam jābūt tādam, lai varētu zināt un saprast ne tikai par kāda pārkāpuma izdarīšanu persona tiek saukta pie atbildības, bet arī kādas konkrēti un kādos apstākļos izdarītas darbības tai tiek inkriminētas. Protokolu, kurā šis apraksts nav sniegts, nevar atzīt par atbilstošu Latvijas APK 248.panta prasībām un uz tā pamata nevar piemērot sodu.

Par administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu Rīgas apgabaltiesa administratīvā pārkāpuma lietā Nr.128036012 2014.gada 17.februāra sprieduma 4.lpp. divās priekšpēdējās rindkopās norāda: "*Lēmums administratīvo* pārkāpumu lietā pieņemams pēc tiem faktiem, kas norādīti protokolā [..] Tiesu kolēģijas ieskatā, no Latvijas APK 248.pantā ietvertās likuma jēgas izriet, ka administratīvā pārkāpuma aprakstam jābūt tādam, kas ļauj pilnībā

izprast tā būtību, nemeklējot papildu izskaidrojumu lietas materiālos, t.i., protokolam jābūt tādam, lai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, varētu zināt ne tikai par kāda pārkāpuma izdarīšanu tiek saukta pie atbildības, bet arī kādas konkrēti un kādos apstākļos izdarītas darbības tai tiek inkriminētas. Protokolu, kurā šis apraksts nav sniegts, nevar atzīt par atbilstošu." Kā tiesa vēlāk norāda sprieduma beigās, ar tādu protokolu nevar konstatēt faktus, uz kuru pamata nosakāma personas vaina.

Sūdzības iesniedzēja lietā pārkāpuma protokols neatbilst šīm prasībām, jo tajā nav norādīts, kurš no trim speciālajiem subjektiem tiek saukts pie atbildības. Tas liedz pārbaudīt, vai Sūdzības iesniedzējs pamatoti saukts pie atbildības.

[4.5.] Sods ir piemērots nepareizajai personai, jo Iestāde Lēmuma 3.lpp. pēdējā rindkopā norāda, ka, tā kā nav iesniegti pierādījumi par citu transportlīdzekļa vadītāju, tad Iestādei nav pamata secināt, ka transportlīdzekli būtu izmantojusi kāda cita persona un izdarījusi pārkāpumu. Lēmuma 5.lpp. pēdējā rindkopā norādīts, ka Sūdzības iesniedzējs atzīts par vainīgu pārkāpumā, iebraucot īpaša režīma zonā, neiegādājoties caurlaidi. Tātad no galējā lēmuma izriet, ka Iestāde prezumē, ka Transportlīdzeklis konkrētajā laikā lietoja un Jūrmalā iebrauca Sūdzības iesniedzējs.

Nevienās krimināltiesiska rakstura tiesiskajās attiecībās, kam pieder arī administratīvā pārkāpumu process, netiek prezumēts, ka transportlīdzekļa īpašnieks vai turētājs ir arī bijis transportlīdzekļa vadītājs. Sūdzības iesniedzējs ir juridiska persona, kas fiziski nespēj vadīt transportlīdzekli un izdarīt attiecīgu pārkāpumu. Tas nozīmē, ka pie atbildības ir saukta nepareizā persona, kā dēļ neizpildās pārkāpuma sastāvs, kas saskaņā ar Latvijas APK 239.panta 1.punktu ir absolūts pamats soda atcelšanai.

Sūdzība pamatota uz Latvijas APK 239.panta 1.punktu, 288.panta pirmo daļu.

[5.] Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6} panta pirmo daļu rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rajona (pilsētas) tiesa mutvārdu procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, cietušais vai prokurors. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

Lūgumi par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā nav saņemti, tiesa nesaskata nepieciešamību noteikt lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, līdz ar to noteikta administratīvās lietas izskatīšana rakstveida procesā un, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6} panta ceturto daļu, tika noteikts termiņš paskaidrojumu sniegšanai līdz 2019.gada 15.februārim.

Norādītajā termiņā noraidījumi, lūgumi vai pieteikumi lietā nav saņemti.

[6.] Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta devīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, cita starpā izlemj šādus jautājumus: vai ir noticis administratīvais pārkāpums; vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Tiesa nekonstatē Latvijas APK 289.^{12} panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

[7.] Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzēto Lēmumu kopsakarā ar sūdzībā ietvertajiem argumentiem, tiesa atzīst, ka **Lēmums atstājams spēkā sekojošu apsvērumu dēļ.**

[7.1.] Tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai Sūdzības iesniedzējam kā Transportlīdzekļa turētājam piemērotais administratīvais sods ir likumīgs un pamatots.

[7.2.] Latvijas APK 289.^{13} panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka Iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā lēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas Iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopumā un savstarpējā sakarībā, un ar tiem konstatētos lietas apstākļus atzīst, ka Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs – Iestāde, pieņemot Lēmumu, ir pilnīgi un vispusīgi izvērtējusi visus lietā esošos pierādījumus, pamatojoties uz kuriem, Iestāde ir konstatējusi, ka Sūdzības iesniedzējs izdarījis Noteikumu 5.punktā minēto administratīvo pārkāpumu.

Tiesa atzīst, ka Iestādes Lēmumā izdarītie secinājumi balstīti uz noskaidrotiem faktiskajiem apstākļiem, pareizi un pietiekamā apjomā novērtējot normatīvos aktus, kas attiecas uz konkrētās situācijas tiesisko regulējumu. Tiesa nekonstatē apstākļus, kas liktu apšaubīt Lēmumā izdarītos secinājumus par Sūdzības iesniedzējas vainu Lēmumā norādītā pārkāpuma izdarīšanā. Līdz ar to tiesa pievienojas Lēmuma motivācijai un to neatkārto.

[7.3.] Tiesa vērš uzmanību, ka administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieku pienākums ir godprātīgi realizēt procesuālās tiesības un izpildīt procesuālos pienākumus. No lietas materiāliem redzams, ka administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā sūdzības iesniedzējs neieradās pēc aicinājuma Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijā saistībā ar Noteikumu neievērošanu, tādējādi ignorējot Latvijas APK 260.panta pirmās daļas 1.punktā noteikto procesuālo pienākumu noteiktā laikā ierasties un neiesniedza pierādījumus par to, ka Transportlīdzekli vadīja cita persona, vien aprobežojoties ar norādi uz fizisku personu gan Iestādei, gan tiesai adresētajā sūdzībā.

[7.4.] Izskatot sūdzību, tiesa ievēro procesuālās ekonomijas principu un ņem vērā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 2.oktobra spriedumā lietā Nr. SKA-378/2008 minētos norādījumus, kurā Senāts, atsaucoties uz Eiropas Cilvēka tiesību tiesas atziņām, savos lēmumos vairākkārt ir norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet, ka tiesas pienākums ir argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa.

[8.] Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12} panta otrās daļu tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem: 1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību noraida 2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu 3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu 4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Ņemot vērā augstāk minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet Sūdzība – noraidāma.

Tādejādi, pamatojoties uz augstāk minēto un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}, 289.^{12}panta otrās daļas 1. punktu, 289.^{13} , 289.^{17} un 289.^{18} pantu, tiesa

n o s p r i e d a :

atstāt negrozītu Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas 2018.gada 22.oktobra lēmumu Nr.1-14/1095 par ar protokolu /protokola numurs/ piemēroto sodu, bet SIA "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, **sūdzību noraidīt.**

Spriedums sastādīts 2019.gada 11.aprīlī un **pieejams Zemgales rajona tiesas kancelejā Jelgavā, Dambja ielā 12, 2019.gada 12.aprīlī.**

Spriedumu 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā var pārsūdzēt Zemgales apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Zemgales rajona tiesā.

Tiesnese L.Gulbe